

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

píše se měsíc červen a s ním v plné síle nastupuje léto a společně s teplými letními večery se vám znovu pod širým nebem otevírá i naše třetí scéna na Biskupském dvoře, kterou ve spolupráci s Moravským zemským muzeem a reklamní agenturou SNIP & CO již popáté ozdobíme divadelními inscenacemi, z nichž jedna bude pro vás zbrusu nově nastudována, a to sice legendární český muzikál „Noc na Karlštejně“ v režii Igora Ondříčka. Před jednou z nejnádhernějších dekorací na světě – před chrámem svatého Petra a Pavla, který dominuje našemu městu, se odehraje celkem 18 představení, z nichž jsou mnohá již delší dobu vyprodána. (... Pár lístků se dá ještě sehnat...) Blíží informace o všech našich představeních na Biskupském dvoře naleznete na jiném místě našeho časopisu, stejně jako i o Mezinárodním festivalu Divadelní svět Brno 2014, na němž se naše divadlo významně podílí.

Ještě před prázdninami začne režisérka Hana Burešová zkoušet burleskní komedii „Mrtvé duše“ N. V. Gogola a „do výroby“ půjde magický muzikál „Duch“ napsaný podle stejnojmenného filmu. Jeho česká premiéra se odehraje pár dnů poté, co naše Hudební scéna oslaví první desetiletí své existence!

A kromě toho nás, jako obvykle, čekají i další prázdninové aktivity. V létě vznikají nové filmy a seriály a hodně našich herců se bude účastnit jejich natáčení. Velmi rád vám oznamuji báječný výsledek takovéto aktivity z minulého léta. Jeden z nejlepších českých herců, který spojil svůj umělecký osud s Městským divadlem Brno, pedagog Janáčkovy akademie Brno Petr Štěpán byl nominován porotou televizního festivalu Golden Nymph Awards v Monte Carlu, který se koná pod záštitou prince Alberta II. v kategorii „mimořádný herecký výkon“ za roli tatínka ve dvoudílném televizním filmu *Poslední cyklista* v režii Jiřího Svobody. Jedná se už o 54. ročník, který se letos odehraje od 7. do 11. června. Budeme držet všechny palce!

Naše divadlo se bude rovněž významně podílet na produkci muzikálu *My Fair Lady* ve Švýcarsku, na jedné z nejkrásnějších divadelních scén postavených na břehu jezera – Walensee-Bühne. Režie – Stanislav Moša, dirigent – Dan Kalousek, kostýmy – Andrea Kučerová a mnoho dalších kolegů od nás vytvoří společně s hereckým, pěveckým a tanečním obsazením poskládaným z mnoha zemí celé Evropy kouzelnou inscenaci v prostředí, kterému dominuje obrovské jezero sevřené alpskými velikány...

Když jsem u té Evropy... náhoda mě „zavála“ do Kodaně, kde se odehrávalo finále Eurovize. Náhoda... jeden z autorů soutěžní písně mě před rokem požádal, abych napsal scénář pro nový muzikál, který bude mít svou premiéru příští rok v Deutsches Theater Mnichov, a jak už se to párkrát stalo, rád bychom vám toto dílo nabídli následně i v české verzi. A jedna ze scén se bude odehrávat právě při finále Eurovize...

Jedná se o v mnohém neuvěřitelnou soutěž, ale nedá se jí upřít jedna zcela výjimečná síla – přímý televizní přenos sledovalo v celé Evropě 180 miliónů diváků...! A všichni ti diváci viděli vedle různých druhů šikovností šestadvaceti zpívajících zástupců jednotlivých zemí především to, že v těch všech zemích Evropy žijí normální, přinejmenším hudebně vzdělaní lidé a že v této disciplíně není země, která by nemohla usilovat o úspěch. Kromě jediné – Česká republika zde už pár let totiž zastoupena není. Na rozdíl od spousty „pitomostí“, které společně s dalšími Evropany „nadšeně i nepřiměřeně draze vyvádíme“, tuto možnou „zprávu o existenci naší „zemičky“ čtvrtí z jakých důvodů zahazujeme. A je tu přitom úplně jedno, jestli vyhraje zástupce té, či jiné země. Tento svátek populární hudby je skutečnou demonstrací evropanství! Do národních vlajek byli mezi 18 tisíci diváky v Kodani nalíčení a oblečeni Francouzi, Angličané, Švédí, Slovinci, Norové, Poláci a další a další – skutečný Babilón národů, a tleskali si navzájem...! To jenom zástupci Ruské federace se setkali s bouřlivou nevolí v živém přenosu, která jasně podávala zprávu o tom, co si myslí lidé v Evropě o anexi Krymu... Myslím, že poprosím Petra Ulrycha, nebo Zdenka Mertu, aby pro příští ročník napsali nějakou píseň, abych se nemusel trápit myšlenkou, že se v naší zemi nezpívá. Vždyť opak je pravdou!

Přijďte se třeba přesvědčit do svého Městského divadla Brno, o kterém se už dávno v Evropě ví...!
Za všechny kolegy z našeho divadla vám přeju krásně sluncem rozezpívané léto!

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ČERVEN
2014

CENA 25,- Kč

V brněnské Zoo se narodilo mládě velblouda dvouhrbého, jehož matkou je osmiletá samice Fatima, otcem samec Romeo. V rámci dne přírodních věd 1. května proběhly slavnostní křtiny malé velbloudice, kterou pokřtili herci Městského divadla Brno Aleš Slanina a Andrea Březinová.

PARTNEŘI DIVADLA

Josef Hora
Idyla

Milenky tiché jak ovečky jdou silnicemi.
Milenky tiché jak ovečky s hlavou k zemi.
A vlci na ně čekají v zeleném křoví.
Vlci toužící po ráji, či po pekle – kdo ví.

„Umění je jako slunce,
které se taky nikomu nevtírá.
Když zatáhnete záclony
a zavřete okenice,
tak vám slunce do bytu neleze,
jenomže je to vaše chyba,
že chcete žít potmě.“

Jan Werich

foto: Jęf Kratochvíl

Don Juan

VAŠO PATEJDL
IVAN HUBAČ
EDUARD KRÉČMAR
MARTIN HRDINKA

17. KVĚTNA 2014

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCĚŇĚ

V OSLNĚNÍ

Igor ONDŘÍČEK

Začíná to být jedním z charakteristických znaků Městského divadla Brno: Herci se tu po určité době mění v režiséry. Jedním z těch, které podobný přerod postihl, se stal i Igor Ondříček, jehož nastudování *Noci na Karlštejně* bude nejočekávanější novinkou na Biskupském dvoře.

Jak to přijde, že namísto toho, abyste běhal po jevišti, říkáte kolegům, co dělat a jak hrát? Asi tak, že nikdo jiný nemá čas (*smích*). Snahou je, abychom na Biskupském dvoře uváděli původní věci o Brně nebo příběhy, které mají k Brnu nějaký vztah. Ale letošní sezóna byla obzvláště nabitá, a tak by se nic tako-

*S Martou Matějovou
v muzikálu *Sliby chyby*,
režie: Stanislav Slovák*

vého nestačilo připravit v dostatečné kvalitě. Když jsme pak hledali, co by se dalo hrát, napadlo nás, že *Noc na Karlštejně* ve spojení s „kulisami“ petropavlovského chrámu je ideální spojení. Ale protože nikdo z našich kmenových režisérů ani stálých osvědčených spolupracovníků neměl čas, volba padla na mne. Já však doufám, že je to první a poslední vlaštovka, protože opravdu nemám ambici být režisérem, raději bych hrál divadlo. A přijal jsem tento úkol jenom proto, že k tomuto muzikálu mám opravdu silný vztah, jako dítě jsem jeho filmovou verzi skutečně miloval a dobře ho znám.

A jaká bude vaše Noc? Kopie filmu – nebo jste naopak inovoval, modernizoval, vymýšlel...? Vlastně sama nedovedu odhadnout, co bude většina diváků očekávat a co je přitáhne?

Kult filmové verze *Noci na Karlštejně* je obrovský. Máme v plánu dvanáct představení a všechna až na pár míst byla vyprodaná ještě dřív, než bylo dané obsazení a známy podrob-

nosti. Takže je jasné, co diváci očekávají. Na druhé straně bych byl nerad, kdybychom dělali věrnou kopii filmu, i když třeba text divadelní hry i filmu je totožný. Budou ale hrát jiní lidé, kteří si na to musí přijít přes sebe a uchopit to po svém. Snažili jsme se i o změnu ve výtvarném pojetí. Obdobně jako film rovněž naše inscenace bude historizující, ale zatímco z filmu jsou cítit 60. léta, my jsme chtěli, aby naše výtvarné pojetí bylo poznamenáno dobou svého vzniku a bylo jasné, že je to *Noc na Karlštejně* v 21. století.

Která z písní v tomto muzikálu je vaše nejoblíbenější?

Když mi bylo asi deset, znal jsem zpaměti všechny. Nahrál jsem si písničky z televize na kazeták přes mikrofon, protože tehdy ani televize žádné zdířky, přes které by se dalo nahrávat, neměly. A navíc jsem měl na vinylovém singlu s dírou uprostřed nahrávku *Lásko má, já stůňu*, která u nás hrála třicetkrát za den. Ale taky *Do věží* je krásná písnička... Těžko říct jednu, když tam jde hit za

*Vojtěchem Blahutou
v dramatu Podivný případ se psem,
režie: Mikoláš Tyc*

hitem, z nichž většina bez nadsázky opravdu zlidověla. Máme paní korepetitorku, která přišla po první zkoušce s očima navrch hlavy: Já nemám co dělat, oni to všechno znají! Na druhé straně je fakt, že tu máme i lidi, kterým je kolem dvaceti, a ti film znají, ale není to pro ně už taková kultovka jako pro nás... Mají jiné filmy, muzikálu je víc, tehdy nic jiného nebylo... Tak ti se asi museli víc učit.

Do které postavy byste se rád obsadil?

Já bych chtěl hrát tři postavy. Samozřejmě Karla IV., Arnošta z Pardubic, to je nejlepší mužská role tohoto muzikálu. A pak bych chtěl být vévodou Štěpánem Bavorským, kterého na plátně ztvárnil Miloš Kopecký. Takže kteroukoliv z nich, nebo všechny...

V čem se liší inscenování pod širým nebem od práce na klasickém jevišti?

Nejvíce zřejmě volbou hereckých prostředků. Už na Lidické v divadle je značný rozdíl, když hrajete na Činoherní, nebo na Hudební scéně. Biskupský dvůr je ještě větší prostor, který je proto potřeba uchopit výraznějším hereckým gestem. Nevystačíte jen s vnitřním nasazením, bez něhož to samozřejmě nejde, ale i aranzmá a pohyb herců musí vyjadřovat určité situace. Když to pojmenuji úplně lapidárně, tak jak říká pan ředitel: hrajeme údiv na tři kroky dozadu. Aby ani diváci, kteří sedí

v posledních řadách, neviděli pouze figurku, která odříkává text, ale měli komplexní zážitek. **Věže Petrova nahradí bez problému iluzi těch karlštejských. Ale co koně? Přivedete je na Biskupský dvůr?**

Příznávám, vážně jsme o tom uvažovali a pořád to trochu řešíme (rozhovor vznikl počátkem května). Jenže je tam cenná dlažba, kterou by koně mohli poškodit. Navíc, jak je rozkopaný Zelňák, nebylo by kde koně „parkovat“ a vozit je tam každý večer, aby přišli a odešli, to by se

asi trápili... Někteří herci sice pořád chodí a ptají se, protože mají dojem, že bez koní to nepůjde, ale nejspíš budeme muset vymyslet nějaké jiné řešení, abychom diváky přesvědčili, že tam koně vlastně byli a že je viděli.

Vaše „ženské“ postavy jsou dokonalé, jen namátkou třeba převtělení Babberlyho v Charleyově tetě. Předával jste některé své zkušenosti z „převrácených“ rolí i Haně Holíšové a Andreje Březinové, které se naopak v Noci na Karlštejně mění v muže?

Když jsem hrál ženy, vždycky mi hodně pomohlo sledovat kolegyně, protože to je studnice, z níž lze pohodlně čerpat (smích). Když hrajete druhé pohlaví, vždycky je dobré najít si nějaký výrazný znak a s ním pracovat. Ale v *Noci na Karlštejně* je situace trochu jiná, než třeba v *Charleyově tetě*, nebo u Shakespeara, kde je potřeba, aby převlek byl dokonalý. Tady diváci musí vědět, že jde o ženy, konec konců i v textu pořád někdo pochybuje, zda se jedná opravdu o muže – takže zas o přesnou nápodobu mužského chování nepůjde.

Když jste spolu dělali rozhovor k vašim čtyřicátinám, zvažoval jste, že přestanete kouřit. Stalo se?

Přestal jsem... Asi na čtyři dny a vzhledem k tomu, že jsou to dva roky... Ale pořád to mám nějak v plánu a říkám si, že ten čas přijde!

*S Barborem Polákovou
ve filmu Definice lásky*

Jaké jiné zlovyky máte a jak s nimi bojujete?

Asi jsem líný. Ono se to teď nějak jmenuje: propadám prokrastinaci. I když někdy, když si začnu vyčítat, že jsem doma a zrovna nevysávám nebo nežehlím, tak si vše rychle zdůvodním. Protože člověk zas někdy odpočívat musí, a nejde hned o prokrastinaci... Na druhé straně už dobře vím, že odsouvat nepřijemné povinnosti na později stejně nepomůže, jen mne to dýl žere a pak mi to ještě zabere víc času, než když to udělám hned. No, možná bych toho všeho mohl zvládat víc... ale asi ani ne.

Stejně jako každého laika mne nepřestane fascinovat množství textu, které herci udrží v hlavě. Víte, kolik teď umíte rolí?

Dvacet, tolik je na repertoáru inscenací, kde jsem v obsazení. Ale všechno se nehraje pořád. Nicméně nedávno jsem si říkal, že se učím líp texty teď, než když jsem byl mladý. Zamlada jsem je však zase líp udržel v hlavě. Hodně to souvisí s procesem zkoušení. Když se zkouší kratší dobu, musíte se víc připravovat na každé představení. Když je dost času

a dělá se vše důkladně, nemusím se podívat do textu, ani když se inscenace třeba měsíc nehraje. Například u *Brouka v hlavě*, kterého hrajeme šestnáct let, nemusím scénář otevřít ani po čtvrtroční pauze.

Není horší text dostat z hlavy, když je po derniéře?

S tím problém nemám. Ale znám případy velkých herců, kteří najednou měli výpadek, jednou, dvakrát – a pak zjistili, že už to dál nejde, a skončili. Přímou ve svém okolí jsem to nezažil, ale úplně chápu, že k tomu lze dospět. Velkou roli hraje i sebevědomí. Jakmile si sami začnete podrážet nohy a dopředu si říkat, že něco zapomenete, že budete mít okno, tak se to většinou i stane.

Kam se chystáte na prázdniny?

Pojedu někam cvičit se psem, na chalupu k rodičům, k moři, po kamarádech, na něž není během sezóny čas... No a pak zase do divadla.

*Text: Jiřina Veselá,
foto: jeř Kratochvíl*

V neděli 4. května 2014 se na Hudební scéně uskutecnil benefiční *Koncert pro Krtek*, na němž účinkovali sólisté a orchestr Městského divadla Brno pod režijním vedením Roberta Jíchy.

Díky všem účinkujícím, divákům a reklamním partnerům se pro Nadační fond dětské onkologie Krtek vybralo 182 400,- Kč. Šek prof. MUDr. Jaroslava Štěrbovi, Ph.D., přednostovi Kliniky dětské onkologie Fakultní nemocnice Brno, předala zpěvačka Dasha.

foto: jeř Kratochvíl

NA SKLENIČCE

Radka COUFALOVÁ

Působí jako živel. Gestikuluje, občas zvýší hlas, když je to zapotřebí, servítky si příliš nebere. Může si to dovolit. Už dostala Thálii i Cenu Křídel za nejoblíbenější herečku sezóny v domovském Městském divadle. Radka Coufalová se však o cenách vyjadřuje se zjevným nadhledem a odstupem: „Kvůli cenám se přeče divadlo nehraje. Dokonce se přiznám, že jsem se o nich kdysi vyjadřovala dost pohrdlivě. Ovšem, když mě to pak potkalo, a už je to pár let, tak jsem radost samozřejmě měla. Osobně jsem však stále přesvědčená, že je to třeba jako při promoci. Ten slavnostní okamžik je spíše pro okolí než pro samotného oceněného. Je to pro ty babičky a tetičky, pro rodiče, kteří se tolik starali, aby z dítěte něco bylo – a najednou

to při takovém udílení cen vypadá, že z něj skutečně něco je,“ říká Radka se smíchem.

V Brně jste doma už třináctou sezónu. Mimoto však hrajete a zkoušíte i v Praze a Ostravě. Je to při práci na takových hostováních velký rozdíl?

Je – a jaký. Nechci, aby to vyznělo jako stěžování, naopak, ale Brno, to je dril, nasazení, záběr a někdy taky dřina, která se vůbec nedá s jinými scénami, které jsem mohla poznat, ani srovnat. Jsme sice velký soubor, taková malá fabrika, ale máme také velmi široký repertoár, a abychom udrželi tu kvalitu, která už je pro naši scénu pověstná, tak dřít musíme. A takové nasazení má, věřte nebo ne, i výhody. Jednak se dá na naší práci skutečně stavět.

A pak to zde má rovněž i řád, který jinde fakt není. Když se člověk naučí v tomto systému pracovat a také hospodařit s časem, pak to lze celkem bez větších problémů zvládat. Samozřejmě že líp to jde těm, co nemají rodiny, tedy hlavně malé děti, ale to už tak bývá všude a myslím, že v každé profesi. Ovšem ten, kdo má představu o ponocování a bohémském ži-

votě herců, tak to tedy v Brně, aniž bych si chtěla hrát na puritánku, moc neplatí. Další nespornou výhodou systému, který každého, kdo má zájem a chuť pracovat, k pracovitosti vede, je i to, že tady není čas ani chuť na nějaké rádobý velkopanské manýry či podrazácké móresy. A kdo měl podobně jako já možnost trávit nějaký čas v divadelních šatnách v Praze,

*S Martinem Havelkou
v komedii Zkrocení zlé ženy,
režie: Stanislav Slovák*

*V muzikálu Evita,
režie: Pavel Fieber*

tak ví, o čem mluvím. Bohužel tam se skutečně někdy stává, že se lidé obsazují víc kvůli známosti, než pro to, co umějí. No a v Ostravě, tam zase mají dost silné odbory a dbá se tam na dodržování pracovní doby a všeho, co s tím souvisí. Protáhnout zkoušku proto, že to prostě během doby, která na ni byla vyčleněna, jaksi nešlo, je celkem nemyslitelné, nebo velmi komplikované.

Jaké role vás tedy „doma“ i v pražské a ostravské „cizíně“ čekají?

Severní Morava a hlavně Ostrava pro mě není cizina. Odtud pocházím, což byl také jeden z důvodů, proč jsem vzala hostování v ostravském divadle. Mí blízcí mě tam prostě chtěli vidět. Ale je fakt, že role, kterou tam hrají, patří k mým hodně oblíbeným, byť se příliš ve výběru nevyhrajuji. Za ta léta, která jsem už odehrála, se skutečně našla jen zcela výjimečně postava, která mně nesedla. V Ostravě tedy hrají Evitu. Je trochu jiná, než byla ta brněnská. Pro tamní divadlo ji nastudoval Petr Gazdík a mám ji opravdu moc ráda. Je to sice těžké představení, hudba je náročná, ale jako interpretku mě to pořád baví a například v hudbě slyším ještě stále nové a nové věci. V Brně teď zkouším roli doni Clary, tedy jednu z těch mnoha žen, které podlehnou svodům Dona Juana. V pražském Hudebním divadle Karlín ještě účinkuji v *Mam'zelle Ni-*

touche a tamtéž brzo začnu se zkouškami do nového muzikálu *Adams Family*.

Jak vzápětí dodává, toto pracovní nasazení po létech způsobilo, že si rozbila část roku – tedy prázdniny, které se až dosud snažila věnovat vždy především rodině...

*Se Silvií Holečkovou
v muzikálu Don Juan,
režie: Petr Gazdík*

Budu tam hrát Wensdy, tedy holku na vdávání, což je vzhledem k mému věku tak na hraně a ještě pro diváky z větší dálky. *(smích)* **Nerouháte se příliš? Myslím, že vypadáte nejen velmi dobře, ale i hodně mladistvě...**

Herectví v Brně je dřina, která stojí za to.

To je fakt. A rouhat se nechci. Ovšem představte si, že i takové štěstí, jako vypadat hodně mladě i před čtyřicítkou může mít svá úskalí. Už se mi totiž stalo, že jsem se hlásila do konkurzů na vážnější role, naposled na manželku Karla Rodena, a když jsem tam přišla, tak mě s díky odmítli, že hledají někoho staršího, dokonce se zlobili na nějakou produkční, že je úplně neschopná, když jim tam na postavu pětatřicítky poslala mě. Když jsem se produkční zastala, že ten věk sedí, překvapeně se se mnou rozloučili.

Jsou rozdíly v reakcích publika v Praze, Brně či Ostravě?

Jsou. Brněnské a pražské publikum je dost

podobné. Taky pochopitelně záleží na době, kdy se hraje. Samozřejmě že když hrajeme odpolední představení „Nitušky“ v Karlíně, tak vzhledem k věku převážně seniorského publika nemůžeme čekat bouřlivé ovace,

kteří by bořily sál. Taky by se mohlo těm penzistům něco stát, že? *(smích)* Ovšem publikum v Hybernii, kde jsme hostovali s *Mary Poppins*, bylo už hodně podobné tomu v Brně, které je někdy dost hlučné. Ale to patří k věci a nikoho to nepohoršuje. Ovšem reagovat takto v Ostravě, tak nevím, nevím. Tam je divadlo hodně decentní záležitost. Diváci jsou sice hodně vnímaví i nároční, kumštu si váží, ale když se projeví potleskem vstojte, tak to už je v Ostravě skutečně vrchol.

V Adamsově rodině budete vystupovat vedle takových mediálních hvězd jako je Lucie Bílá, Jiří Korn, Daniela Šinkorová a dal-

*S Dennym Ratajským
v muzikálu Mary Poppins,
režie: Petr Gazdík*

šich herců či zpěváků, kterým se s oblibou říká celebrity. Vy jste nikdy netoužila po takovém věhlasu?

A víte, že ani ne? To, že je někdo pořád v novinách nebo v televizi, ještě přece neznamená, že to musí být notně špičkový herec. A naopak. Je řada vynikajících herců třeba na oblastech, kteří jakoby nic pro mediální scénu neznamenají a přitom patří k oporám souborů. Ovšem i oni mají obvykle své publikum, které je dokáže náležitě ocenit. Byť se o tom třeba moc nemluví. Ostatně ta kvalita se stále častěji projevuje i v tom, že právě po těchto lidech volají pražské scény. A mimochodem já bych si ani nepřála, abych například díky nekonečnému televiznímu seriálu získala nějakou nálepku a přitom byla takřkajíc slavná. A mimoto mám svůj často nepřilíš lichotivý názor na úroveň některých produkcí v této oblasti. Šijí se často horkou jehlou a je to poznat. Byť nikomu nemám za zlé, že se v nich našel a že mu taková práce pomáhá se splácením složenek. Ono to vůbec není zadarmo. I já měla nabídku uvázat se na řadu měsíců do pár takových projektů, ale s díky jsem to odmítla. I když je fakt, že nějakou pěknou inscenaci, film nebo pohádku bych si dala líbit, kdyby byla.

Kde je vám líp, v muzikálu, či v činohře?

Vůbec to nerozlišuji. Buď je to hraní dobré, nebo špatné. Setkala jsem se párkrát s jakýmsi přezíravými poznámkami od některých činoherců, kteří si nikdy muzikál nevyzkoušeli. A i když to byli lidi z branže, vůbec si například neuvědomovali, že muzikálové herectví vyžaduje spousty odlišností, které je nutně se naučit. Vyžaduje i jinou techniku hraní, jinou práci s hlasem, souhru s dirigentem, pohybovou přípravu a řadu dalších věcí. **Stalo se někdy, že by se vám práce takřkajíc přejedla?**

To snad ani ne. Spíš je občas problém, jak z hlavy vypudit něco, co se tam trvale usadilo a stále se to vrací. Ostatně kvůli tomu jsem dokonce před spaním začala jednu dobu pít pivo. Bylo to v době, kdy jsme zkoušeli a s úspěchem hráli *Mary Poppins* a já jsem nebyla schopna se zbavit některých melodií, které se mi doslova vedraly pod kůži, a dokonce se mi o nich i zdálo. Jedno pivo na noc

pomohlo. Otázka by však měla spíš směřovat na mé dva syny. Oba, čtyřletý i desetiletý, nesnášejí, když se učím novou roli či písničku. Samozřejmě nahlas. V tu chvíli začnou vehementně usilovat o pozornost a dávají najevo nelibost nad mou profesí. Naučila jsem se však být i v těchto chvílích nad věcí. Ale takové prkotiny mě nikdy nedokázaly pokazit radost z toho, co dělám, a do „práce“ se pořád ještě těším. Zvláště když mě třeba čeká *Sněhurka se sedmi trpaslíky*. Ty fóry, které tam pronáší Macechy v podání Honzy Apolenáře či Milana Němce, se neomrzí a nejlíp znějí na jevišti... Fakt.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jef Kratochvil*

DIVADELNÍ DVŮR UMÍ VYHÁNĚT LETNÍ NUDU Z BRNA

Pokud si někdo stěžuje, že s příchodem letních měsíců začíná být v Brně nuda, tak ještě neobjevil Divadelní dvůr. Nebo taky dvorek, jak se tomuto místu sevěnému Lidickou ulicí, Městským divadlem a dvěma restauracemi už začíná důvěrně přezdívat. Oáza pohody uprostřed města, kde si mohou děti bezpečně pohrát, zatímco dospělí konzumují něco dobrého, povídají si ve zvukové kulise zurčícího potoka, nebo jen tak pokukují po známých hereckých tvářích, se zase na letní večery promění v kino pod širým nebem i s jeho charakteristickým kouzlem. Ovšem toto kino má i ještě něco navíc. Klidně v něm lze i povečeřet.

Zabydlet a vytvořit letní program pro Divadelní dvůr však vyžaduje určité úsilí. Svě o tom ví autor nápadu Pavel Sedláček. „Letos to budou čtyři akce, které jsme pro tento prostor připravili. Tou stěžejní je téměř dvouměsíční letní kino. Od neděle 29. června až do 28. srpna to bude už čtvrtý ročník promítání v letním kině. Je to vskutku ojedinělá záležitost, protože v centru Brna nikde jinde kino pod širým nebem není. To naše má však ještě tu zvláštnost, že se jedná vlastně o jakousi venkovní kinorestauraci, kde se při sledování filmu běžně obsluhuje a konzumuje. Při prvních ročnících jsme sbírali zkušenosti. Nejprve sami, později s profesionály, u kterých jsme hledali poučení hlavně po technické stránce. Moc lidí ale nechodilo. Bývalo to nejprve kolem třiceti návštěvníků na představení, ve druhém roce pak přišlo průměrně zhruba padesát lidí. Ovšem to už je za námi a při posledním třetím ročníku už to byla zhruba stovka diváků na film. A techniku nám bravurně ovládají zdejší divadelní odborníci. A děkujeme také vedení divadla za vstřícnost a pochopení, které pro naše nápady má,“ říká autor nápadu a dramaturgie Pavel Sedláček.

Letní kino se otvírá už v sedm hodin, promítání obvykle končí kolem jedenácté v noci. Kdo má chuť a sílu, tak samozřejmě může posedět ještě i po skončení představení. Někdy to však bývají hodně náročné a dlouhé večery. Ale to už k letní pohodě patří... Během letního kina nabídneme přibližně 60 filmů, tedy zhruba stejně jako loni. Organizátoři jsou připraveni i na mokrou variantu, kdy lze film sledovat ze zastřešené terasy. Vstupné zůstává stejně jako loni 90 korun a i letos budou v nabídce osvědčené i zcela nové tituly.

Jak Pavel Sedláček dodává, že k dalším, tentokrát krátkodobým akcím, které pořádá firma Brixton-gastro, s.r.o. ve spolupráci s Městským divadlem Brno, patří dětský den 31. května, Pivní fest 27. a 28. května a dvoudenní Burčákovábrání 29. a 30. srpna.

Text: Miroslav Homola

Divadelní dvůr

LÉTO
NA DVŮŘE MĚR

2014

Městské divadlo Brno
Lidická 12

od 29. června
do 28. srpna
začátky ve 21:30, v srpnu ve 21:00

www.letnikinobrna.cz

**LETNÍ
KINO**

*Obchod pro každého, kdo má rád
krásné věci spojené s doutníkem
nebo s dýmkou.*

Areál IBC

Příkop 4,
Brno

Tel.: 545 176 101

STANISLAW

CIGAR & PIPE SHOP

Burt Bacharach, Neil Simon, Hal David:

SLIBY CHYBY

Řadový úředník newyorské pojišťovny Chuck Baxter je jen kolečko v obrovském firemním soukolí, toužící po postupu na kariéerním žebříčku. Má však jeden trumf v ruce – má byt. Byt, který úspěšně půjčuje k milostným pletkám a záletům jednak svým kolegům, jednak (a především) svým nadřazeným, dokonce i samotnému řediteli pojišťovny Sheldrakeovi. Promiskuitní šéfovský kolotoč v Chuckově bytě se však zarazí ve chvíli, kdy si do něj Sheldrake přivede půvabnou Fran Kubelikovou. Tu totiž Chuck tajně miluje – a rozhodne se do věci vložit bez ohledu na kariéerní následky.

Muzikál *Sliby chyby* vznikl podle proslulé filmové komedie *Byt* Billyho Wildera z roku 1960. V roce 1968 jej přepsal do podoby muzikálového libreta legendární americký komediograf Neil Simon – posílil kabaretní rysy díla, připsal Chuckovi vypravěčské monology, a navíc – divadelně velmi vděčně – snové scény, v nichž se zhmotňují Chuckovy představy o úspěšném životě a kariéře. Když se k týmu přidal ještě autor hudby k filmu *Butch Cassidy a Sundance Kid* a desítek chytrých hitů Burt Bacharach se svým dvorním textařem Halem Davidem, nebylo triumfálních 1281 broadwayských repríz žádným překvapením.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lukáš Janota, Marta Matějová, Igor Ondříček, Ladislav Kolář, Evelína Kachlířová, Hana Holířová nebo Tereza Martinková, Zdeněk Bureš, Miloslav Čížek, Jakub Uličník a další.

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

CYRIL A METODĚJ

Osud soluňských věrozvěstů a jejich velkomoravské mise tvoří jeden ze zakladatelských příběhů českého národa a podstatný prvek jeho identity. Autoři se ve svém vyprávění soustředí na posledních šest let Cyrilova/Konstantinova života – jeho a Metodějův příchod na Velkou Moravu, vytvoření písma hlaholice, zavedení staroslověňštiny jako bohoslužebného jazyka, odchod z Moravy a posléze na triumfální obhajobu jejich mise a oprávněnosti slovanské liturgie.

K příběhu Cyrila a Metoděje však zároveň přidávají dvě kontrapunktické linie. První je milostný příběh tří Velkomoravanů – válečníka Vojslava, adepta mnišství Svojmíra a prosté venkovské dívky Vesny. Na jejich osudech a jejich značně odlišných postojích k příchodu soluňských bratří autoři demonstrují konkrétní význam a dopad cyrilometodějské mise, jakož i svár idealistického úsilí Cyrila a Metoděje s politickým pragmatismem oné doby.

Inscenace je navíc vytvářena ve specifickém žánru „čino hry s baletem“. Činoherní výstupy jsou prokládány samo-

statnými výstupy baletními s hudbou Karla Albrechta, která byla speciálně pro tuto inscenaci zkomponována. Tanec dodává inscenaci hlubší symbolický ráz a poukazuje na obecnější smysl cyrilometodějského příběhu, dále ji vizuálně obohacuje, a navíc vypráví i další samostatný příběh – příběh písma. Písma, které je dobrým sluhou, ale zlým pánem, písma, kterým se dá napsat kniha básní i anonymní udání, milostný dopis i rozsudek smrti.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Viktor Skála, Ladislav Kolář, Vojtěch Blahuta, Jakub Zedníček, Eliška Skálová a další.

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

BARON TRENCK

Původní historické drama vzniklé přímo pro jedinečný prostor Biskupského dvora hodlá nejen využít jeho unikátních dispozic a magické atmosféry – přichází i s látkou, která se právě do jeho prostor nanejuvš hodí. Tělo hrdiny naší inscenace, legendárního vojevůdce rakouské armády Františka Trencka, totiž odpočívá jen několik desítek metrů od Biskupského dvora, v kapucínské kryptě kostela Nalezení svatého Kříže.

Věhlasný baron Trenck byl mimořádně sugestivní, kontroverzní a rozporuplnou osobností – vzdělaný intelektuál, schopný válečník a přitažlivý muž na straně jedné, pudový násilník na straně druhé. Jeho životní příběh byl plný bitev, násilí, neustálé koketérie se smrtí a zároveň mnoha romantických milostných avantýr. Inscenace, která o něm vypráví, bude rovněž opulentní divadelní hostinou: výpravné kostýmy, bojové scény, duchaplné konverzace i komentující vstupy jarmarečního pěvce, to vše ve spojení s krásou historické architektury a volného nebe nad námi.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán, Martin Havelka, Jakub Uličník, Hana Kovářiková, Milan Němec, Andrea Březinová, Svetlana Janotová, Johana Gazdíkova, Zdeněk Junák, Dušan Vítězek a další.

Vašo Patejdl, Ivan Hubač, Eduard Krečmar, Martin Hrdinka:

DON JUAN

Autoři tohoto nového původního českého muzikálu mají na svém kontě již například titul *Jack Rozparovač*, který se hrál jak v pražském Divadle Kalich, tak i v jihokorejském Soulu. Jejich nový muzikál, který vypráví o španělském volnomyšlenkářském šlechtici Donu Juanovi, je napsán přímo pro naše divadlo.

Příběh, který známe z mnoha verzí literárních, filmových i hudebních svou romanticko-historickou tematikou k muzikálovému zpracování přímo vybízí. Don Juan je totiž dramatickou postavou, která v sobě zahrnuje vše, co od hrdiny na jevišti očekáváme – láskou zklamaný a trýzněný se rozhodne na veškeré další vztahy a city zanevřít a všem ženám se pouze vysmívá, zneužívá je a ponizuje až do okamžiku, kdy mu osud (nebo Bůh) pošle do cesty

PROGRAM ČERVEN / ČERVENEC

Činoherní scéna

1.6. ne	19.00	Sliby chyby	
2.6. po	19.00	Sliby chyby	
3.6. út	18.00	Sliby chyby	
4.6. st	19.00	Sliby chyby	A3
5.6. čt	19.00	Sliby chyby	AB4
6.6. pá	19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	zadáno
8.6. ne	17.00	Sex noci svatojánské	
9.6. po	19.30	Figarova svatba	
10.6. út	19.30	Nájemníci	
11.6. st	20.00	Platit se nebude	
12.6. čt	22.00	Riverside Drive	Pod vínem
14.6. so	19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
15.6. ne	18.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
16.6. po	19.00	Donaha!	
17.6. út	18.00	Donaha!	
18.6. st	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
19.6. čt	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
23.6. po	19.00	Dvojitá rezervace	AB1
24.6. út	19.00	Dvojitá rezervace	E2
25.6. st	18.00	Dvojitá rezervace	SP
26.6. čt	19.00	Dvojitá rezervace	

Hudební scéna

2.6. po	19.00	Benátský kupec	A1/AB1
3.6. út	19.00	Benátský kupec	A2/AB2
4.6. st	19.00	Benátský kupec	
5.6. čt	19.00	Benátský kupec	C4
8.6. ne	20.00	Kvadratura kruhu	
11.6. st	18.00	Kočky	PP1
12.6. čt	14.00	Kočky	
12.6. čt	18.00	Kočky	PPP/P18
16.6. po	18.00	Don Juan	
17.6. út	19.00	Don Juan	C2/E2
18.6. st	19.00	Don Juan	
19.6. čt	19.00	Don Juan	A4/AB4
22.6. ne	20.30	Noc na Karštejně	
23.6. po	20.30	Noc na Karštejně	
24.6. út	20.30	Noc na Karštejně	
25.6. st	20.30	Noc na Karštejně	
27.6. pá	20.30	Cyril a Metoděj	
28.6. so	20.30	Cyril a Metoděj	
30.6. po	20.30	Koločava	
1.7. út	20.30	Koločava	
3.7. čt	20.30	Baron Trenck	
4.7. pá	20.30	Baron Trenck	
6.7. ne	20.30	Noc na Karštejně	
7.7. po	20.30	Noc na Karštejně	
8.7. út	20.30	Noc na Karštejně	
9.7. st	20.30	Noc na Karštejně	
10.7. čt	20.30	Noc na Karštejně	
11.7. pá	20.30	Noc na Karštejně	
12.7. so	20.30	Noc na Karštejně	
13.7. ne	20.30	Noc na Karštejně	

PROGRAM ZÁŘÍ

Činoherní scéna

8.9. po 19.00	Měsíční kámen	R2014
9.9. út 19.00	Měsíční kámen	X2014
10.9. st 19.00	Měsíční kámen	Z2014
11.9. čt 19.00	Měsíční kámen	T2014
12.9. pá 19.00	Měsíční kámen	A2014
13.9. so 19.00	Měsíční kámen	M2014
19.9. pá 14.00	Mrtvé duše	
19.9. pá 19.00	Mrtvé duše	C5
20.9. so 19.00	Mrtvé duše	P
21.9. ne 19.00	Mrtvé duše	
22.9. po 19.00	Mrtvé duše	A1
23.9. út 19.00	Mrtvé duše	A2
24.9. st 18.30	Brouk v hlavě	zadáno
26.9. pá 19.00	Brouk v hlavě	
27.9. so 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
28.9. ne 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
29.9. po 19.00	Sliby chyby	
30.9. út 18.00	Sliby chyby	

Hudební scéna

14.9. ne 19.00	Flashdance	
15.9. po 19.00	Flashdance	
16.9. út 18.00	Flashdance	
17.9. st 19.00	Flashdance	
19.9. pá 19.00	Don Juan	
20.9. so 19.00	Don Juan	
23.9. út 18.00	Mladý Frankenstein	PP1
24.9. st 18.00	Mladý Frankenstein	PPP/P18
25.9. čt 18.00	Mladý Frankenstein	
29.9. po 19.00	Benátský kupec	
30.9. út 18.00	Benátský kupec	

Měsíční kámen

Don Juan

ženu, kvůli které je odhodlán se změnit. Stejná vyšší síla mu ji však opět vezme, a tak Juan rukou další půvabné dámy umírá, rozložený na sebe, na všechny, na celý svět. Původní muzikál vypráví známý příběh svižným tempem a moderním jazykem, dává prostor komickým i dramatickým situacím v atraktivním prostředí a nabízí výborné herecké příležitosti. Uvedeme jej ve světové premiéře!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Dušan Vitázek nebo Petr Gazdík, Tomáš Sagher nebo Jakub Uličník, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková a další.

Nikolaj Vasiljevič Gogol:

MRTVÉ DUŠE

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pouť zchudlého šlechtice Čičikova, který si usmyslel zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sečítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby, stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl britkým kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmířitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství; napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor. Inscenaci uvedeme ve světové premiéře dramaturgie Štěpána Otčenáška a Hany Burešové, která se stane i její režisérkou, v hlavní roli s Michalem Isteníkem.

Režie: Hana Burešová

Bourbon Kid, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský:

MĚSÍČNÍ KÁMEN

Dramaturgie kouzelně senzačního románu neznámého amerického autora, (ne že málo známého, ale vůbec neznámého – obecně se neví, kdo je skutečným autorem!), ukrývajícího se pod tajemným pseudonymem Bourbon Kid, (v angličtině nese i samotný román záhadný název *Knihla beze jména*), je z mnoha důvodů pozoruhodná. Román vypráví spleť příběhů o drahokamu mimořádné hodnoty, který může svému majiteli zaručit nesmrtelnost a který je ukraden mírumilovnému mnišskému řádu Hubalů. Ti se jej vydávají hledat, ale zjišťují, že stopy vedou do podivného, skrznastrž hříšného a zkaženého mexického městečka Santa Mondega. A to je jen začátek parodické, zábavné a nápadité divadelní podívané v duchu filmů Quentina Tarantina či Roberta Rodrigueze, která si pohrává s prvky thrilleru, akčního filmu, upířského hororu či westernu a kde se střetává asijské bojové umění šalonských mnichů s proklatě rychlými pistolemi – koho

jiného než neporazitelného pistolníka Bourbona Kida! Autory dramaturgie románu jsou Jan Šotkovský a Stanislav Slovák.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Aleš Slanina, Jan Mazák, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Evelína Kachlířová, Tomáš Sagher, Martin Havelka, Marta Matějová, Igor Ondříček, Rastislav Gajdoš, Ladislav Kolář, Zdeněk Junák, Jakub Uličník a další.

William Shakespeare:

BENÁTSKÝ KUPEC

Známa hra velkého alžbětince ze sklonku 16. století bývá označována za romantickou komedii. Tomu však odpovídá jen jedna dějová linie – téměř pohádkový příběh Bassaniových námluv a sňatku s belmontskou dědičkou Porcií. Druhou základní zápletkou je příběh lakotného židovského lichváře Šajloka – ten v sobě nese zárodek tragédie msty. Nenáviděný a nenávidějící Šajlok se mstí za to, čeho se mu vrchovatě dostává od křesťanských bližních – za jejich každodenní nenávisť, opovržení a vysmívání. Mezi tyto křesťany patří i benátský kupec Antonio; půjčí si od Šajloka peníze. Půjčku však Šajlok nezatíží lichvářským úrokem, nýbrž smluvně stvrzenou podmínkou: nevrátí-li Antonio peníze v termínu, má Žid právo požadovat libru masa vyříznutou z libovolné části Antoniova těla.

Romantická komedie a napínavý soudní thriller v jednom? U Shakespeara klidně! Hra plná zvláštních paradoxů a zrcadlení, hra, která vyvolává nejednu otázku. Je Žid Šajlok krvelačný lichvář, který nemilosrdně žádá libru masa z těla svého protivníka, anebo nešťastná oběť křesťanské nenávisť, oběť, která jen oplácí stejnou mincí a strhává masku všeobecného pokrytectví? A co krásná a bohatá Porcie, o jejíž ruku se hraje v tajemné zkoušce se třemi skříňkami – je příkladem slitovnosti a milosrdenství, kterého se na Šajloka dovolává, anebo v roli falešného soudce tvrdou vyjednávačkou, která bez mrknutí oka připraví člověka o jeho vlastní důstojnost? Proč naše činy zanechávají trpkou pachut? Shakespeareova hra je z dnešního pohledu vysoce „politicky nekorektní“ – ale vůči komu vlastně?

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Andrea Březinová, Eliška Skálová, Boleslav Polívka, Svetlana Janotová, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Kristián Pekar, Jaroslav Matějka, Aleš Slanina, Jakub Zedníček, Patrik Bořecký, Jiří Mach a další.

VÍNO Z KOBYLÍ

OSVĚŽTE SE
NAŠIMI NOVÝMI
KABINETNÍMI VÍNY

VÍNO Z KOBYLÍ

Patria Kobyli a.s.
Kobyli č.p. 716, 691 10 Kobyli
tel.: 519 44 07 51-2, fax: 519 44 07 90
e-mail: vino@vinozkobyli.cz
www.vinozkobyli.cz

ČERT TĚ VEM

Hana HOLIŠOVÁ

Muzikál *Noc na Karlštejně* provází Hanu Holišovou prakticky celým jejím hereckým životem. V pražské verzi hraje už desátým rokem roli neteře purkrabího Alenu, za kterou se ocitla i v širší nominaci na Cenu Thálie 2004. V brněnském nastudování, které koncem června zahájí sérii představení na Biskupském dvoře, se naopak převtěl do královny Elišky Pomořanské.

V převleku za muže si víc dovoluji.

Jaké pro vás bylo desetiletí s *Nocí na Karlštejně*?

Dostala jsem se tehdy k roli Aleny přes konkurz. Byla jsem teprve čerstvě po škole, měla za sebou sice už role ve *Zpívání v dešti* a *Divotvorném hrnci* v Mahenově divadle a roli Jeanie v muzikálu *Hair* v Bratislavě, ale nebyla jsem nijak známá. Nečekala jsem proto, že mi dají v Praze příležitost. Teď je to pro mě určitě role, kterou hrají nejdéle a pořád moc ráda.

Alena vám vlastně už tehdy tak trochu předznamenala role, ve kterých se na jevišti převlékáte za muže...

To je pravda, protože potom jich bylo ještě několik: *Večer tříkrálový*, *Papežka*, klučičím typem je vlastně i Eponina z *Bídníků*. Ale spíš je to náhoda, že se to tak sešlo. Musím ovšem přiznat, že je mi tahle poloha blízká, cítím se v ní svobodněji a míň svázaná. V převleku za muže mám totiž pocit, že si můžu dovolit daleko víc, než jako ženská. Možná mi vyhovuje, že nemusím být tzv. za krásnou a že se v převleku za muže víc schovám. Pamatuji si dodnes představení, které jsem viděla ještě na JAMU v rámci nějakého festivalu, kde Lucia Gažiová hrála opravdu mužskou roli tak, že jsem naprosto propadla jejímu mužskému kouzlu a její neskutečně mužské energii, a přitom uměla být i nádhernou a svůdnou ženou.

Kdybyste v životě byla mužem, co byste udělala jako první?

Šla bych si do obchodu nakoupit oblečení! Závídím chlapům jejich módu, hlavně tu volnočasovou, ta se mi líbí. Když vejdu do obchodu, pravidelně zamířím k jeansům, které mě nadchnou, abych vzápětí zjistila, že jsou

pánské. A taky bych si zahrála za odměnu třeba Faraóna v muzikálu *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*. Přejde, vystřihne jeden song a všichni mu padnou k nohám. Tak jestli to ti chlapi opravdu nemají jednodušší. *(smích)*

Rozuměla jste si s klukama víc už odmala?

Dá se říct, že ano. Mám staršího bratra a taky bratrance, se kterými jsem trávila hodně času

u babičky na chalupě. Vyřezávali jsme ze dřeva, hráli šipky a podobně. Brali mě ke všem těm klukovským hrám a já jsem k nim samozřejmě chtěla patřit a vyrovnat se jim. Takže to ve mně asi zůstalo. Ale jinak jsem taky měla barbíny, bez toho to zase nešlo.

Jaký typ mužů vás obecně zaujme?

Není to o typu. Líbí se mi, když mají muži humor, nadhled a když se umí chovat. Vždycky jsem tvrdošijně říkala, že bych nikdy

nechtěla za partnera herce, protože soužití dvou hereckých „eg“ může být nesnesitelné. Teď se mi ale poprvé v životě stalo, že žiji s hercem, a funguje to.

Takže platí, že nikdy neříkej nikdy...

Svatá pravda! Roli hraje určitě i to, že Vašek je nejen herec, ale i sportovec. Má svoje ne-divadelní zájmy a jeho životní priority se netočí jen kolem herectví. Loni jel se svými nejlepšími kamarády Tour de France na kolo-běžce, kde si sáhl na dno svých sil, ale hlavně si splnil svůj velký sen. Můžeme spolu sdílet pracovní zážitky, umíme si užívat společného volna, umíme si dát vzájemnou svobodu a důvěru, a to je pro mě důležité.

Zkoušení Noci na Karlštejně je ještě v plném proudu, ale tušíte už, jaká bude Eliška Pomořanská ve vašem podání?

To jsem sama zvědavá. Každopádně pro mě to bude hlavně změna v tom, že si zahrají

jinou roli než v Praze. Elišku mám tak naposlouchanou od Moniky Absolonové a Kateřiny Brožové, které se v ní alternují, že je pro mě těžké se od toho oprostít. Jednou jsem za ně v této roli dokonce nouzově narychlo zaskakovala.

Elišku Pomořanskou mám spojenou s takovým noblesním typem žen. I ve filmu byla přesně takovou femme fatale Jana Brejchová. Já se vidím spíš jako ta potřeštěná a akční Alena, která lítá po nádvoří, takže Elišku beru jako výzvu, jak nebýt jen krásná a unylá. (smích)

Pomocť by vám v tom měl i váš manžel, král Karel IV., v podání Jaroslava Matějky...

Právě na naše partnerění s Jardou se těším snad úplně nejvíc! Bude to pro nás navíc poprvé, co se nějak zásadněji potkáme společně na jevišti. Už na první čtené jsme se shodli, že *Noc na Karlštejně* je pro Čechy natolik

známá a vlastenecká hra, že to může místy až zavánět patosem. Ale jsem si jistá, že právě tomu nedá Jarda šanci.

Jste připravená i na případnou improvizaci, která je Matějkovou oblíbenou disciplínou?

Myslím, že na Jardu se nelze připravit, a na to se právě těším. Bude to určitě velká škola. (smích)

Poprvé se potkáte i s Igorem Ondříčkem jako režisérem...

To ano, ale už jsme spolupracovali třeba na Křídlech, které režíroval. Igor je pečlivý, má smysl pro humor a umí s lidmi komunikovat, což je pro mě důležité. A celé obsazení je fajn parta lidí, takže se těším, že to bude pohodová práce.

A do třetice vás čeká ještě jedno poprvé: účinkování na Biskupském dvoře.

Všechny naše předchozí inscenace mě tam zatím mýjely. Hraní pod širým nebem má velké kouzlo. S pražskou verzí jsme mnoho repríz odehráli také venku, v sídle Ministerstva kultury, na nádvoří Nosticova paláce. To bylo ještě v době, kdy byl ministrem Pavel Dostál a nechal nás tam přes léto hostovat.

Bude tedy vaše letošní léto poprvé takové napůl pracovní?

Spíš bude skoro celé pracovní, protože už od května začínám točit televizní seriál. Zatím o tom nemůžu nic moc bližšího prozradit. Jenom to, že jde o divácky úspěšný seriál, který už dlouhou dobu v televizi běží, a teď do děje vstoupí nová skupina postav. Ale už

jsem si v létě naplánovala čtrnáctidenní volno. Určitě zajedu na chalupu v Beskydech. A ráda bych se taky dostala alespoň na pár dní k moři, abych načerpala energii do nové sezóny.

Budete ji potřebovat, protože skoro hned po prázdninách naskočíte rovnýma nohama do zkoušení muzikálu Mamma Mia, který se bude hrát v Kongresovém centru Praha...

Z toho mám radost. *Mamma Mia* mě uchvátila už jako film, kde byla výborná Meryl Streep nebo Christine Baranski. Pamatuji si, že mě tenkrát hned blesklo hlavou, že bychom tento muzikál mohli uvést v našem divadle a Alenka Antalová by mohla hrát právě roli Donny ztvárněnou Meryl Streep. To jsem netušila, že se to takto naplní. Písničky skupiny ABBA mám ráda, jde z nich pozitivní energie, takže se nám ji snad podaří přenést i z jeviště na diváky.

Plánujete a pracovních nabídek máte před sebou hodně, některé spojené i s Prahou. Neblíží se tedy váš přesun do hlavního města?

Přesuny mezi Brnem a Prahou k mé práci patří, stejně tak i pro spoustu mých kolegů, kteří v Praze točí nebo hrají divadlo. Budu teď v Praze víc, ale žádné definitivní změny nebo odchody neplánuji. Nechávám věcem volný průběh. Uvidíme, co život přinese.

*Text: Lenka Suchá,
foto: jeff Kratochvil*

S rodinou na předávání Cen Thálie

POLÍVKŮV ŽID ŠAJLOK NAŠEL MOUDROU KRATOCHVÍLI

V brněnské inscenaci *Benátský kupec* exceluje „na velkém plátně“ Bolek Polívka. Důvodů ke zhlédnutí slavné Shakespearovy hry je ale mnohem víc.

Shakespearova slavná hra o židovském lichváři Šajlokově se v Brně proměnila v okázalou (nikoliv povrchní) podívanou velkoformátového stříhu. Lze ji doporučit z mnoha důvodů. Divák si v *Benátském kupci* užije efektní scénu, krásné kostýmy, až filmově burácející scénickou muziku a především mnoho hereckých výkonů, kterým dominují kreace Bolka Polívky v hlavní roli a Svetlany Janotové coby krásné a moudré Porcie.

Inscenace Stanislava Moši však není jen zábavou lahodící oku, uchu a bránici, režisér divákům strukturuje a rozkrývá Shakespearův svět mnoha nejednoznačností či znepokojivých otázek, k nimž možná ani neexistují jasné odpovědi. *Benátský kupec* je tentokrát příjemnou kratochvílí (už jen to by nebylo málo), ale lze ho místy číst i jako moudrý komentář o našich životech prostoupených nejen láskou, ale i nesnášenlivostí, bigotností, xenofobií a zatvrzelostí nejrůznějšího druhu.

Chladné Benátky

Není potřeba připomínat děj hry s výmluvným originálním podtitulem z prvního kvartového vydání roku 1600, který zní: *Převýborný příběh Kupce benátského*, v němž nad pomyšlení krutý Žid Shylock řečenému Kupci vyřizne libru masa z těla a Porcie je získána volbou tří skříněk.

Možná však bude důležité zmínit, že pohled na tuto (u nacistické elity velmi populární) hru už navždy změnil holocaust. A také dnes, kdy jsme denně svědkem netolerance k jinakosti nejrůznějšího druhu, se dá *Kupec benátský* vnímat a vykládat všelijak. A lakotný a zlý Shylock, který důsledně trvá na dodržení podmínek smlouvy, a tedy na onom kusu masa z dlužníkovy těla, může mít v optice dneška zcela nečekané kontury.

Mošova inscenace však (také díky skvělé scé-

nografii) akcentuje jakési odcizení zobrazeného světa. Německý scénograf Christoph Weyers stvořil tyto Benátky z chladně působících materiálů. Sešel je ze tří stran velkými okny v hliníkových rámech. Tato aréna obehání benátský kanál. Z chladného kovu je i most přes něj a pod ním skutečná vodní plocha, v níž jsou rozmístěny malé pontony, které musejí herci různě překračovat. Třepotavá vodní hladina se působivě odráží na celý zadní horizont a nebarevná scéna dává vyniknout skvělým kostýmům Andrey Kučerové, která si hraje s renesančními stříhy a sytými barvami jednotlivých figur.

Přítomná voda (je jí celých deset kubíků) nemá jen efekt zrcadla neustále odrážejícího veškeré dění. Divák hned od počátku zjistí, že se jedná o velmi mělké jezírko (dají se z něj třeba lehce vylovit mince). O to větší šok zažije, když pod vodní hladinu kompletně zajede nuceně a ponížene křtěný Šajlok.

Nejde jen o úžas a moment překvapení, ale jedná se o jeden z nejsilnějších momentů Mošovy inscenace.

Dominantní Polívka

Tříhodinový večer se obratně proplétá mezi lidovou komikou (tady reprezentovanou dvojicí sluhů), vznešeností moudré pohádky (volení nápadníků u Porcie), tragickými tóny (soud nad Šajlokem) a ještě si najde čas na lyrická křehká místa (neškrtnuté vsuvky o kráse hudby).

Právě místy až filmově, zeširoka symfonicky znějící muzika Zdenka Merty patří také k přednostem této činoherní inscenace, které kupodivu neublíží rozlehlé jeviště muzikálové scény a mluva herců na mikroporty. Divák si o to více vychutná neornamentální, věcný překlad Jiřího Joska.

Mošova inscenace především však nabízí řadu solidních i nadstandardních hereckých výkonů. Všem dominuje Bolek Polívka, ne ovšem jako očekávaná hvězda z plakátu k inscenaci. Jeho Šajlok je přesný právě v tiché vnitřní umíněnosti.

Polívka tady není figurkou, od níž se automaticky čeká přival energie a pár špílčů navrch. Jeho uvážlivě civilní přístup k roli mu umožňuje hrát nepřepjatě a vychází mu plastický portrét muže, který není jen prohnáný

vyděrač nebo v protipólu pouze ubohá obět mašinerie kolem. Polívkův Šajlok je pozoruhodnou hereckou studií velké Shakespearovy figury a stejně pádným důvodem, proč tuto inscenaci vidět.

Diváčkou rozkoš přítomným způsobí i další výkony. Svetlana Janotová je energická nevěsta, milenka i advokátka v mužském přestrojení, má herecké charisma, které naplno prýští do publika. Za Janotovou nezaostává Andrea Březinová jako Šajloková dcera Jessica, která jí dala místy komické a působivé kontury prohnáného vyčuraného spratka. Komediantní kvality roubované nakažlivou hereckou vitalitou stvrdil Michal Isteník v roli Židova sluhu.

Moša díky spolupracovníkům a hereckému ansámblu stvořil obrazově velkou a sdělením silnou inscenaci plnou paradoxů a zrcadlení. Vnitřní fazety celého výsledku odrážejí do publika protiklady a sarkasmus Shakespearovy geniální hry. A v brněnském *Benátském kupci* se tak pod různými diváckými úhly pohledu můžete sami sebe ptát, kdo má pravdu a kdo právo koho, jak a za co soudit nebo milovat.

Luboš Mareček,

www.magazin.aktualne.cz, 24. 4. 2014

POLÍVKA SE VRACÍ JAKO ZLOBNÝ ŠAJLOK

Ještě nebylo u nás doceněno, že v jedné chvíli hned dva jedinečné překladatele, kteří dílo Williama Shakespeara staví i nad mateřštinu autora, má toho času v Evropě jen Česko: Martina Hilského a Jiřího Joska. *Benátského kupce* toho druhého mohou si vychutnávat v nové inscenaci Stanislava Moši diváci brněnského Městského divadla.

Režisér a principál MdB je si Joskovy kvality náležitě vědom a s dramaturgem Jiřím Závišem ponechali v tříhodinovém příběhu i repliky a monology, které se v naší uspěchané době jindy vyhadzují. Nudit vás ale produkce, kterou pro její velkorysou zdobnost umístili v Brně do velkého sálu Hudební scény, určitě nebude. Ani nevím, jestli se v recenzní glose

o všech kvalitách stačím zmínit. Moša nijak neuspěchává tempo. Dialogy nechává plynout ve všech liniích mistrova vypravování zvolna a rozvážně, o to však rozhodněji, naléhavěji.

Pro linku ústřední – spor o libru masa z těla benátského kupce Antonia (Petr Štěpán) jako jistiny za půjčku od bohatého Žida Šajloka v případě, že ji v určeném termínu nebude moci splatit – se do divadla v Lidické ulici do své třetí inscenace vrátil Boleslav Polívka.

Bude to určitě od sobotní premiéry až do derniéry největší akvizice. Polívka hrál Shylocka v Hilského (a Feldekově) překladu a v režii Romana Poláka už na hradních Letních shakespeareovských slavnostech, které zavítaly v roce 2005 i na olšanskou farmu, ještě Bolkovu. Jeho nový Šajlok ho ale jedinečným způsobem překonává, včetně části Židova testu za nenávisť – vynuceného křtu, v Brně na způsob ponoření celého těla do vody. Vodní ulice a laguna včetně mostu Rialto přes Canal Grande je dominantou znamenitě náznakové scény Christopa Weyerse. Zrcadlí se ve vodě lidé i jejich osudy. Velkorysé, nákladné, invenční, pro velký inscenační formát na Hudební scéně podle toho tvarově dokonalé, se scénou příkladně ladící jsou jako vždy kostýmy Andrey Kučerové. O Polívkově výkonu daly by se skládat ódy, a jenom kdo pamatuje jeho Mageriho v *Baladě pro banditu*, našťestí V. Sísem na filmový pás zaznamenané, ví, že je to jeho Žid až druhý. Nejenom proto není jeho postava v inscenaci dominantní. Tou je bohatá dědička z Belmontu Porcie suverénky brněnské scény Svetlany Janotové; v roli možná nejemancipovanější, nejuduševnělejší a nejchytřejší ženy rozsáhlého Shakespeareova díla. Výkon dokonalý, suverénní!

Nejlepší nakonec

Jednu kvalitu jsem si nechal nakonec: hudbu Zdenka Merty. Kompaktní celek nadbíhající stříhovému charakteru inscenace. Místy sladkou Venezuelou evokující, jindy exponované osudy doprovázející, celek filmu přibližující. Klobouk dolů před tou vši suverenitou!

Jiří P. Kříž,

Právo, 9. 4. 2014

BOLEK POLÍVKA PŘITÁHL CELÉ BRNO

Když Stanislav Moša, ředitel a režisér Městského divadla Brno, přizval Bolka Polívku do svého divadla a obsadil ho do role Žida Šajloka (Shylocka) v Shakespearově *Benátském kupci*, udělal to nejlepší nejen pro tuto inscenaci, ale i pro svoje divadlo. A ostatně i pro Boleslava Polívku, který dostal příležitost ukázat, že stačí i na navýsost tragické a charakterní role, nejen na klauny s červeným nosem na gumu. A nejen že na takovou roli stačí, že ji dokáže zahrát, co zahrát, prožít na výtečnou. Bolku Polívkovi věříte každou repliku, každé slovo, každé gesto, každý pohled, on tu roli nehraje, on ji doslova žije.

Ale není to jen jeho výkon, co je na této inscenaci pozoruhodné. Scéna Christopa Weyerse je soudobá, velmi chladná, kov, sklo a voda, což evokuje Benátky, a kostýmy Andrey Kučerové do toho zapadají, do alžbětinské doby mají velice daleko, stejně jako do přítomnosti, je to někde mimo čas a prostor. Já osobně chápu hru jako příběh člověka, stí-

haného nepřízní lidí i osudu, který svou touhu po pomstě přehnal. To je všeobecná lidská vlastnost, nejen židovská, a ze hry jsem si vzal jiné ponaučení. Více nežli židovských nebo jiných lichvářů je nutno mít se na pozoru před prohnányi advokáty, kteří dokážou překroutit jakékoliv zákony ke svému prospěchu, jak to ostatně dokládá i naše soudobá právní praxe, nejen ta ze Shakespearovy doby. A také si myslím, že Boleslav Polívka by měl dostat podobných příležitostí více, aby nás přiměl osvěžit si klasický divadelní repertoár o novou dimenzi, o nové pojetí. Zaslouží si to nejen on, nejen Městské divadlo Brno, ale i my, publikum.

Vratislav Mlčoch,
www.babocka.wram.cz, 7. 4. 2014

BENÁTSKÝ KUPEC ANEB KDYŽ POLÍVKA ZÁŘÍ...

Historické kostýmy Andrey Kučerové přivádějí diváka do Shakespearovy doby a scéna Christopa Weyerse zase do ulic Benátek. Weyersi si se scénou doslova vyhrál, protože

Pokračování na str. 32

KDE LIDICKÁ BODOVALA

Závěr sezóny bývá vhodnou příležitostí k pravidelnému rekapitulujícímu ohlédnutí. Připomeňme si tedy v sumarizující stručnosti, jak si pohledem několika celostátních bilancí vedly právě obě scény třísuborového Městského divadla Brno.

Jako obvykle byla počátkem letošního roku nejpopotovější anketa čtrnáctideníku Divadelní noviny (DN), soustavně otiskující rovněž žánrově diferencovaný „hvězdičkový“ Kritický žebříček vybraných premiér ze všech profesionálních divadel ČR. Do jejího již 21. ročníku přispělo 118 zasvěcených účastníků, hlavně kritiků, publicistů a teatrologů (včetně těch brněnských), kteří své tipy většinou zdůvodnili stručnou charakteristikou. Kritériem pro ocenění „Inscenace roku 2013“ byl kromě vymezené doby vzniku rovněž její široce poji- maný český původ. Odpovědi zmínily ve značném typologickém rozptylu 76 inscenací z 64 souborů, jako obvykle převážně pražských. To je chronicky dáno skutečností, že mnozí respondenti dokázali sledovat převážně jen představení hlavního města nebo nanejvýš ještě ta festivalová. V nevýhodě jsou tedy tituly hrané „mimo centrum“, méně reprízované nebo premiérované až na sklonku příslušného roku. Přesto však tentokrát – poprvé za celou dobu trvání této ankety – zvítězila inscenace ostravská – tragikomédie Ludmily Ulické *Ruská zavařenina* v režii Ivana Rajmonta j. h. na Komorní scéně Aréna. Na druhé místo mezi městy se prosadila moravská metropole, když všechny zdejší ansámblы pospolu zaujaly premiérami čtrnácti. MdB k tomu přispělo dvěma hlasy – nikoli jako obvykle svými muzikály, nýbrž Walsеровým dramaturgicky objeveným *Všemocným panem Krottem* v režii hostující Hany Burešové. Stojí tu např.: „expresivní režie a výtečné výkony herců, především Jana Mazáka v titulní roli“ nebo „nevýdaně skvělá groteskní inscenace od začátku až do konce“.

Výroční Ceny Thálie 2013, které ve čtyřech soutěžních kategoriích (doprovázených ještě dalšími uznáními) s předstihem vyhláší a prostřednictvím komisi dvoustupňovým způsobem vybírá Herecká asociace v čele s prezidentem Jiřím Hromadou, znají okruh kandidátů daleko dříve. I ve 21. ročníku měla

tato divadelníky oblíbená profesní akce dostatečnou publicitu – včetně přímého televizního přenosu ze „zlaté kapličky“, který 29. března t. r. už podeváté moderoval plzeňský herec a dramatik Antonín Procházka (v MdB nedávno úspěšně nastudoval rozvernou komedii Jaroslava Vostrého *Tři v tom*). Jen pro úplnost tedy připomeňme, že v širších nominacích se mezi osmi umělci z Brna díky svým muzikálovým rolím zaslouženě objevili také Svetlana Janotová a Aleš Slanina. V konečných výsledcích se však předchází sukcesy Dušana Vitázka a Hany Holíšové nezopakovaly.

MdB se zato opět mimořádně dařilo ve sféře virtuálního návštěvnického ohlasu. Již měsíc před vyhlášením Cen Thálie figurovala jména umělců a inscenací MdB v jubilejním 10. ročníku ankety internetového portálu i-divadlo.cz (hlasovat mohli diváci celé republiky v desítkce kategoriích) na téměř šedesáti (!) „příčkách“. Na těch předních se jako třetí nejvýraznější „Divadelní osobnost“ u nás ocitl režisér a ředitel MdB Stanislav Moša, coby jedenáctý pak herec, režisér a souborový šéf Petr Gazdík, přičemž tu padla i jména Hany Holíšové, Dušana Vitázka, Svetlany Janotové a Zdeňka Junáka. V kategorii „Nejlepší inscenace“ vyniklo na 2. místě Mošovo nastudování muzikálu *Flashdance* (a porůznu zabodovalo dokonce dalších devět titulů z Lidické!). Vítězkou mezi herečkami se stala za postavu Alexandry Owenové Svetlana Janotová, bez povšimnutí nezůstaly ani výkony Ivany Vaňkové, Andrey Březinové, Aleny Antalové, Hany Holíšové, Lucie Zedníčkové, Radky Coufalové, Johany Gazdíkové, Viktorie Matušovové a Zdeny Herfortové. V pánské kategorii zaujal pátou příčku Vojtěch Blahuta v úloze autistického chlapce Christophera z Tycova pojetí Haddonova a Stephensova *Podivného případu se psem*; za ním následovali Lukáš Janota, Aleš Slanina, Michal Isteník, Martin Havelka, Jan Mazák, Dušan Vitázek a další. V kategorii „Jiný umělecký počín“ si nejlépe vedli na třetím místě tvůrci pohybové složky *Flashdance* Igor Barberić a Aneta Majerová, připomenuti byli rovněž jiní choreografové a scénografové MdB. Stejně jako loni zvolili pak spokojení fandové MdB nejoblíbenějším divadlem ČR. V odborných kruzích si získaly prestižní postavení Ceny Alfréda Radoka (ze všech divadel-

ních ocenění v ČR nejstarší), jejichž letošní udílení bylo organizátory zprvu zpochybněno. Jejich 22. ročník pořádala spolu s příslušným Nadačním fondem revue Svět a divadlo (SAD), která podrobné výsledky publikovala ve svém letošním 1. čísle. Vyhlášení a předávání cen proběhlo 8. března t. r. tentokrát v pražském Studiu Hrdinů a jejich nekonvenční podoba formou diskusí ve třech debatických okruzích (záznam vysílala ČT art 24. března) vzbudila protichůdnou odezvu. Širší nominace byly jako obvykle známy předem. Porota vyhodnotila samostatnou autorskou soutěž o nejlepší českou a slovenskou dramatickou novinku. Neanonymní reprezentativní ankety se zúčastnilo 78 systematicky pišících kritiků (opět včetně několika málo jihomoravských), přičemž „limitující faktory“ jejich záběru, znevýhodňující pozoruhodné artefakty mimopražské, nelišily se příliš od zmíněného dotazování DN.

Tipování v osmi kategoriích (každý respondent v nich může udělit až tři hlasy a k resumé se dojde prostým součtem) netýkaly se ovšem pouze činoherních představení, nýbrž rozsáhlého spektra veškerých jevištních aktivit, a to v samostatném oddíle i těch zahraničních. Protože většina našich návštěvníků patrně nemá možnost SAD pravidelně sledovat, zalistujme tímto poměrně obsáhlým, odborně kompetentním zhodnocením zde. Alespoň enumerativně se dovíme, jak je (nejednou v redakční selekci a krácení) reflektován právě umělecký přínos MdB, aniž bychom ovšem bagatelizovali souběžné výsledky dalších tu zastoupených scén Brna a jižní Moravy vůbec, resp. brněnských tvůrců hostujících v souborech jiných měst nebo bývalých členů MdB. Většina „zlatých medailí“ zůstala (stejně jako loni a předloni) v Praze. V hlavní kategorii „Nejlepší inscenace roku 2013“ připomněly se vždy dvěma hlasy inscenace již zmíněné díky internetové popularitě – Haddonův a Stephensův *Podivný případ se psem* (režie Mikoláš Tyc) a muzikál *Flashdance* (režie Stanislav Moša), jedním hlasem pak Walserův *Všemocný pan Krott* v pojetí Hany Burešové. Nejvýrazněji se MdB zviditelnilo v kategorii „Ženský herecký výkon roku“, a to zásluhou 3. místa „šestihlasé“ Svetlany Janotové (ostatně též vítězky posledních Křidel) jakožto vynikající předsta-

vitelky Alexandry Owensové. Ocitujme z charakteristik její kreace: „Suverénní, fascinující výkon v tanečně, pěvecky i herecky náročném čísle světového muzikálu. Janotová je na českém muzikálovém nebi v této chvíli nedostížitelným fenoménem“; „mimořádně náročný, cizelovaný a přesvědčivý výkon“; „po všech stránkách komplexní výkon na poli žánru, který v obecném povědomí ztratil kredit“. Ojedinelé respondenty zde zaujaly Alena Antalová v postavě Judy a Lucie Zedníčková jako Mafalda. V kategorii mužské se osamoceně prosadili Vojtěch Blahuta (Christopher), Martin Havelka (Hendrik Höfgen z Mannova a Kracikova *Mefista*), někdejší „talent roku 2011“ Michal Isteník (Walserův Ludvík) a Dušan Vitázek coby Rambajz-tágo z Mošova nastudování muzikálu *Kočky*, zároveň vítěze divácké ankety Křídla. V oddíle „Divadlo roku 2013“ preferovali MdB tři respondenti, neboť „dlouholeté úspěšné ředitelování ostříleného ‚principála‘ a režiséra Stanislava Moši se trvale promítá do dobrých kumštýřských i ekonomických výsledků na několika ‚frontách‘“. V kolonce „Nejlepší poprvé uvedená česká hra roku 2013“ nechybí letní pleněrový opus z Biskupského dvora *Cyril a Metoděj* triumvirátu režiséra Stanislava Slováka, dramaturga Jana Šotkovského a herce Petra Štěpána. V kategorii „Scénografie roku“ potkáme jméno Zuzany Štefunkové Rusínové (kostýmy pro *Všemocného pana Krotta*) a Jaroslava Milfajta, ovšem za scénografický podíl na jednom z titulů pražského Divadla v Dlouhé. Herec Lukáš Janota se věnil mezi skladatele „Hudby roku“ jako autor této složky u *Podivného případu se psem*. Dobrou ostruhou do další kariéry může být umístění v kategorii „Talent roku“, kde z MdB nyní figurují Vojtěch Blahuta, Svetlana Janotová a Dušan Vitázek.

Jak z tohoto snad ne příliš suchopárného přehledu především odborných anket celostátního rozměru vyplývá, mohlo se také v uplynulém roce Městské divadlo Brno pochlubit – kromě stabilní divácké přízně a pravidelných zahraničních „spanilých jízd“ – nejedním, fundovaným názorem podloženým a oficiálně deklarovaným, úspěchem.

Vít Závodský

prostředí benátského náměstí ponořil do skutečné stojaté vody. Herci se tak pohybují po chodnících, které obklopuje voda. A samozřejmě se nabízí i možnost, že ve vodě přeče jen někdo skončí, což udržuje napětí u diváků. Zbýlý materiál tvoří kov, plast a sklo, které pomáhají dramaticky vyhotit chladné a místy až citově oploštěné jednání některých postav. Svůj úkol scénograf Weyers splnil na výtečnou.

Dobře s rozpořením inscenace pracuje také hudba Zdenka Mertý, která v příběhu vhodně rozehrává emocionální pnutí mezi postavami. Jako vydařenou vsuvku hodnotím živé vystoupení kvarteta smyčcových muzikantů v milostné scéně Lorenza a Jessiky.

Bolek Polívka zúročil svoje umění z téměř deset let staré verze Šajloka z Polákov *Kupce benátského* a zatrpklého lakotného židovského lichváře servíruje s noblesou. Jeho Šajlok dovede s lehkostí přeskakovat od hr-

dého boháče do role zlomeného člověka nebo třeba urputného a nezlomného „boha pomsty“. Tuto grácii si udržuje Polívka po celou dobu hry a ze svého nasazení nesleví při svém hereckém ztvárnění stejně jako nesmílovavý Šajlok ve svém rozhodnutí vyříznout libru masa z těla nenáviděného křesťana. Svěží a přesvědčivý – to je Bolek Polívka jako Šajlok.

Mohlo by se zdát, že hře dominuje pouze on.

Není tomu ale tak. Strhující Polívkův výkon sice zůstává sto procentně bez poskvrny, ale zaujmou i jiní. Za zmínku stojí třeba Michal Isteník ztvárňující Šajlokova sluhu Lancelota Gobba. Isteník v komice svojí postavy uvolněně baví diváka a věřím, že svojí nenuceností předvádí, že komické role mu doslova sedí jako ulité. Z ženských postav zaujme chytrá Porcie v osobitě podání Svetlany Janotové, která svěže a uvěřitelně zahraje Porcii jako půvabnou mladou šlechtičku a stejně tak dobře i jako dívku v mužském přestrojení za učeného doktora.

Ač název inscenace nese název po benátském obchodníkovi, je toto pojmenování mírně zavádějící. Hlavní postavou zde není Antonio jako benátský kupec, ale Žid Šajlok, který si paradoxně ve hře utrhne asi jen třetinu hracího času. *Benátský kupec* je koncipován jako romantická komedie, přesto však otevírá více otázek, než by se mohlo na první pohled zdát. Milostný prvek zde sice hraje významnou roli, ale nemůžeme jej vnímat pouze v klasickém kontextu romantického milostného příběhu. Shakespeare se daleko více soustředí na složitější problematiku mezilidských vztahů a přitom nadčasově a mistrně rozehrává psychologickou hru postav, a klidně nechá diváka v nejistotě. Jedná se o antisemitskou skicu společnosti, nebo vypovídá o staré pravdě, že zlo a nenávisť plodí to samé? Nastavuje nám Shakespeare zrcadlo netolerance a nepochopení odlišností? Záleží na každém z nás, jak příběhu porozumí a co si z něj odnese.

Kateřina Šebelová,

www.velkapeocha.sk, 15. 4. 2014

SVĚT V POHLEDU MLADÉHO AUTISTY

Rok po světové londýnské premiéře uvedlo Městské divadlo Brno hru „holmesovského“ názvu *Podivný případ se psem*. Prozaický bestseller (2003) Marka Haddona podobně úspěšně roku 2012 zdramatizoval autorův přítel, představitel britské „cool“ linie Simon Stephens, a text pohotově přeložil Jiří Josek. Příběh patnáctiletého Christophera s tzv. Aspergerovým syndromem, ztěžujícím postiženému s bohatým vnitřním životem běžnou

sociální komunikaci i emoční kontakt s maloměstským okolím, odstartuje nález sousedčina ubitého psa. Mladíkovo úporné tragikomické detektivní pátrání postupně odhaluje nejen pachatele, ale hlavně temné stránky v narušeném vztahu jeho nepříteli věrohodně vylíčených, v partnerské i výchovné rovině selhávajících rodičů (Igor Ondříček, Alena Antalová); děj přechází do labyrintu hlavního města a po darovaném štěňátku happyendově vyústí na speciální škole v excelentní maturitu z jeho oblíbené matematiky. Hry o šedesáti obrazech se v Městském divadle coby debutant ujal mladý režisér Mikoláš Tyc, již inscenátor dvou titulů v brněnském Buranteatru. Na výstižně geometrizující scéně Karla Čapka s různě prosvěcovanými krychlemi a projekcí si dobře poradil se složitou strukturou předlohy. V ní se svižně hrané výjevy střídají s pasážemi mladíkových deníků, čtených jeho empatickou učitelkou Siobhan (Hana Holišová). O další bezmála tři desítky figur se dělí pětice interpretů v kostýmních náznacích (Barbara Wojtkowiak). Nebezpečí melodramatického sentimentu čelí dvojdílné nastudování jak uplatněním humorných momentů, tak zejména průběžným jevištním zcizováním postav a situací. Osou dobře vygradovaného, diváky vstřícně přijímaného večera je mimořádná krece typově vhodně obsazeného Vojtěcha Blahuty (někdejšího Alana Stranga ze zdejšího Cernínova pojetí Shafferova *Equa*). S odpovídající chlapecovou vizáží i opravdovostí soustředěně a citlivě, bez prvoplánovité popisnosti vystihl nejen vnější projevy Christopherovy diagnózy, nýbrž především myšlenkové a pocitové pochody talentovaného teenagera, nuceného neustále konfrontovat svůj niterný vesmír se „zákulisím“ vlastní rodiny a každodenními „nástrahami“ občanského světa, který tak ozvláštňeně vnímáme právě jeho očima.

Vít Závodský, *Týdeník Rozhlas*, 22. 4. 2014

Americký spisovatel Simon Mawer, který do svých knih *Mendelův trpaslík* a *Skleněný pokoj* zakomponoval realie Brna, se na Moravu vrací rád. V rozhovoru říká:

MYSLÍM, ŽE DCERA TUGENDHATOVÝCH NA VILU ŽÁRLÍ

Simon Mawer chtěl být spisovatel už jako kluk. Vyprávěl kamarádům příběhy a miloval knihy. Nakonec se rozhodl vystudovat zoologii a začal pracovat jako učitel biologie. Touha psát ho však neopustila. Teprve v devětatřiceti letech vydal svůj první román a kniha získala McKitterickovu cenu v kategorii britských prvotín. Následovaly nové a nové tituly. Z mnohých se staly bestsellery a Mawer je především osobně představil i v Brně. „I když jsem začal psát celkem pozdě, vždycky jsem to chtěl dělat,“ říká Mawer, který mimo jiné stále přednáší biologii.

V České republice a především v Brně jste už poněkoliťaté. Při jaké příležitosti je to tentokrát?

Přednášel jsem ve Zlíně o svém psaní i o tom, jak je literatura propojená s cestováním a poznáváním konkrétních míst. Návštěvu jsem spojil také s cestou do Prahy, kde jsem se účastnil jednání o možném vzniku filmu *Mendelův trpaslík*. V Brně jsem měl autogramiádu a setkal jsem se s režisérem Stanislavem Mošou. Naskytl se totiž možnost zdramatizovat můj román *Skleněný pokoj* a uvést ho v Městském divadle Brno. Uvažoval jsem o tom už dřív, bylo by to úžasné.

Markéta Stulřová, *Brněnský deník*, 19. 4. 2014

William Shakespeare / **BENÁTSKÝ KUPEC**
V. Patejdl, I. Hubáč, E. Krečmar, M. Hrdlička / **DON JUAN**
K. Svoboda, Z. Podskalský, J. Šaňdí, E. Krečmar / **NOC NA KARLSTEINĚ**

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)
T. Hedley, R. Cary, R. Roth / **FLASHDANCE**
Martin Vlášek / **VĚSMOCNÝ PAN KROTT**
Mark Haddon, Simon Stephens / **PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM**
Ray Cooney, John Chapman / **DVOJITÁ REZERVAČE**
Mel Brooks, Thomas Meehan / **MLADÝ FRANKENSTEIN**
Anton Pavlovič Čechov / **STRÝČEK VÁŇA**
B. Bacharach, N. Simon, H. David / **SLIBY CHYBY**

KŘÍDLA 2013/2014

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Městské divadlo Brno,
 Lidická 16, 602 00 Brno
 komerční odd.: +420 533 316 410
 e-mail: komercni@mdb.cz

Anketní lístek
 vhodné, prosíme, do anketní schránky
 u pokladny divadla nejpozději
 30. 11. 2014

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán
Cyril a Metoděj aneb Dobrodružství písmá
 Hrajeme 27. a 28. června 2014

Jméno:

Adresa, (e-mail):

**představení
pod širým nebem**

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán
Baron Trenck
Hrajeme 3. a 4. července 2014

K. Svoboda, Z. Podskalský, J. Štajdl, E. Krečmar

Noc na Karlštejně

„Poněvadž vzhledem k určitým místům a určité době je třeba někdy odříci od toho, co jinak dovoleno, (...) proto tímto listem natrvalo zakazujeme, aby ve věži hradu Karlštejna, v níž se vzpomenuť kaple nachází, bylo dovoleno komukoliv s nějakou ženou, byť to byla i zákonitá manželka, spát nebo ležet.“ Tato věta, původně psaná latinsky, z císařské listiny vydané 27. března roku 1357 stojí pravděpodobně za legendou, již se nechal v osmdesátých letech 19. století inspirovat Jaroslav Vrchlický při sepsání své veselohry *Noc na Karlštejně*. Pověst, podle níž nesměli na hradě Karlštejně pobývat žádné ženy, popsal slavný český literát v komedii, která se stala jedním z nejoblíbenějších a nejhranějších titulů. Premiéra proběhla v Národním divadle 23. května roku 1884 a hra se záhy stala velmi populární, hrála se nejen ve zlaté kapličce, ale i na venkově, a dokonce přímo na Karlštejně. Téma idealizující české dějiny, především oblíbeného „otce vlasti“, spojené s humorem převlekových komedií a romantickým konfliktem mezi upřímnou láskou a neosobním zákonem neohlížejícím se na požadavky srdce, oslovovalo diváky na konci 19. století, stejně jako o devadesát let později. V roce 1973 měl premiéru slavný film Zdeňka Podskal-

ského, který téměř zachoval původní Vrchlického příběh a doplnil jej o nesmrtelné písně s hudbou Karla Svobody.

Stejnomená hudební komedie je jistě součástí zlatého fondu české kinematografie i díky hvězdnému obsazení, které dodnes pravidelně láká diváky k televizním obrazovkám. Jana Brejchová a Vlastimil Brodský v rolích královského páru jsou s *Nocí na Karlštejně* neodmyslitelně spojeni, stejně jako Jaroslav Hanzlík a Daniela Kolářová v rolích roztomile poblázněných milenců Peška a Aleny. Pro Jaroslava Marvana, představitele purkrabího Ješka, byl snímek poslední filmovou rolí před smrtí, na natáčení se dokonce nechával vozit z nemocnice. Tuto roli měl původně hrát Jan Werich, který měl ale režimem zakázané natáčení, stejně jako Jiřina Jirásková, pro kterou byla původně napsána postava paní Ofky.

Příběh o mladé královně Elišce Pomohanské, která skutečně měla obrovskou sílu, díky níž mohla lámat meče, ale zároveň i oddaně stála po boku svého muže, je samozřejmě především romantickou veselohrou, kterou ovšem zohrávají skutečné historické postavy. Čtvrté ženě Karla IV. bylo v den svatby, 21. května 1363, šestnáct let, byla tedy o jednatřicet let mladší než její muž. Necelý měsíc po svatbě byla v Praze arcibiskupem Arnoštem z Pardubic korunována českou královnou, během následujících čtrnácti let porodila manželovi šest dětí, a když byl Karel IV. v roce 1371 vážně nemocen, vykonala dokonce pěší pouť z Karlštejna ke katedrále sv. Víta, aby se modlila za zdraví svého muže. Nejen tato událost svědčí o láskyplném vztahu, který mohl inspirovat k následnému uměleckému zpracování. V roce 2004 měla divadelní verze premiéru v Hudebním divadle Karlín a nyní se konečně dostává i k divákům našeho divadla. Prostředí Biskupského dvora je pro tento již tradiční český muzikál jako stvořené, věříme, že gotické věže brněnské katedrály a teplé letní večery budou pro něj tou nejlepším scénografií. V režii **Igora Ondříčka** se můžete těšit na **Hanu Holišovou, Jaroslava Matějku, Andreu Březinovou, Aleše Slaninu, Zdeňka Junáka, Jiřího Macha, Lukáše Janotu, Zdeňka Bureše, Lucii Zedníčkovou** a mnohé další. Premiéra proběhne 22. června.

Klára Latzková

Hudební scéna se v dubnu výjimečně proměnila z prostředí divadelního na svatební.

Do manželského stavu vstoupili v kulisách Benátského kupce Monika Matušová a Martin Erdöfy, mladí novináři ze Slovenska.

Stanislav Zindulka, emeritní člen souboru našeho divadla, navštívil svého bývalého principála Stanislava Mošu.

Petr Štěpán oslavil významné životní jubileum.

Narozeninová oslava se odehrála v kruhu přátel a kolegů.

Při své návštěvě Brna se významný britský spisovatel Simon Mawer setkal také s ředitelem Stanislavem Mošou, v jehož dramtizaci v příští sezóně uvedeme Mawerův slavný Skleněný pokoj.

Simon Mawer v restauraci Boulevard.

LISTOVÁNÍ

Na autogramiádě po benefičním koncertě pro Nadační fond dětské onkologie Krtek se sešly Jana Musilová, Dasha i Svetlana Janotová.

Jakub Uličník chystá pro své fanynky překvapení – se vši pravděpodobností vstoupí po prázdninách do nové sezóny jako ženáč.

Spisovatel Simon Mawer listuje programem k inscenaci Sugar, kterou zhlédl v našem divadle.

Alena Antalová s Vašem Patejdlem.

Na koncertním pořadu Nebe plné hvězd, který uspořádala městská část Brno – střed, vystoupil také Zdeněk Junák.

A nechyběly ani Javory Hany a Petra Ulrychových.

Dramaturgyně muzikálu Don Juan Klára Latzková se svojí maminkou a sestrou.

Zdeněk Merta uváděl Galavečer českého volejbalu a vítěžkám předal svoji prvotinu – knihu Pražská svatba.

Kromě moderování si také zazpíval s jazzovou zpěvačkou Emou Emingerovou.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ČERVEN 2014 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

Jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

195. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 5. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana

Divadelní dvůr v kresbě

Petra Hlouška

SLIBY CHYBY

komiální muzikál
o lásce a kariéře

1. – 5. června
na Činoherní scéně

Řadový úředník Chuck Baxter je jen malé kolečko v obrovském firemním soukolí newyorské pojišťovny, ale má velkou výhodu – vlastní byt ve středu města, který začnou jeho šéfové využívat pro své zálety. Jeho kariéra se raketově vyhoupne do závratných výšin. Nic mu to však není platné u půvabné Fran Kubelikové, kterou tajně miluje. Celý kolotoč milostných schůzek je náhle u konce ve chvíli, kdy Chuck ve svém bytě najde polomrtvou Fran.

Komiální muzikál na motivy slavné filmové komedie *Byl Billyho Wildera* můžete vidět na Činoherní scéně. V hlavních rolích se setkáte se skvělým Lukášem Janotou, Martou Matějovou, Igorem Ondříčkem a dalšími.

Člen orchestru Městského divadla Brno. Foto: Jeř Kratochvíl

Daniel Kyzlink